

Политика око „Политике”

РЕЧ ГЛАВНОГ УРЕДНИКА

Са жаљењем обавештавам читаоце да редакција „Политике” ни до касно после подне у четвртак, 25. септембра, није успела да открије ко је, и када, покренуо сада већ фамозну „иницијативу за смену главног уредника” листа, о којој је председница Управног одбора „Политика” АД Соња Лихт обавестила српску јавност још у понедељак, а које се сада сви одричу. Редакцији није мило што читаоцима не може да пружи ни тачну, ни правремену, а камоли потпуну информацију о догађајима у нашој кући, али многи сада настоје да од јавности сакрију отиске својих прстију на смени главног уредника „Политике”.

Госпођа Лихт радо јавно говори о предностима сопствене иницијативе да се распише конкурс за „транспарентан и јаван” избор главног уредника, али било би добро да и смена такође буде отворена и јавна и да се разлози поштено изнесу пред новинаре и читаоце. Тако би Управни одбор чувао достојанство „Политике”, а не само главног уредника.

Соња Лихт истина каже да је њена иницијатива о избору новог главног уредника „само начелна”, док је не потврди Скупштина „Политике НМ” (предузећа у чијем саставу послује лист „Политика” и чији су сувласници немачки ВАЦ и „Политика” АД, са једнаким уделитема). Нека читаоци не задржавају дах. Госпођа Лихт не мора да страхује за судбину своје иницијативе, јер у Скупштини ПНМ-а седе исти људи који седе и у Управном одбору „Политике” АД – потоњи одбор их је тамо и делегирао, и ти чланови су већ прихватили њен предлог. А када би се немачки партнер којим случајем и противио, српски оснивач свакако поседује „златну акцију” када су послови уређивања и издавања новина посреди.

Ценим комплименте које је госпођа Лихт накнадно изрекла на рачун мог професионализма, али не могу да се не зачудим што је, у том случају, прихватила да се моја смена обавља под тачком „разно”. Чудим се и њеној, чини се насумице изреченој оптужби да је уређивачка политика листа на чијем се челу налазимо довела до пада вредности деоница у другој компанији. Нисам експерт за финансије, али из новинарског искуства знам да за такве тврдње треба имати анализе и податке.

Судећи по правој провали подршке читалаца „Политици” откако је ова нерегуларна смена почела, усудићу се да кажем да је ово лист с којим се читаоци, после дужег низа година, поново поистовећују. Судећи по комплиментима стручне јавности и колега у конкурентским медијима, „Политика” поново представља мерило вредности у српском новинарству и налази се на најбољем путу да поврати стари углед. Обара ли то

Под тачком „разно”

Пише: Љиљана Смајловић
петак, 26 септембар 2008 12:07

вредност акција, нека стручњаци кажу.

Чини се, међутим, да је овде нешто друго посреди. Један је наш читалац на сајту www.politika.rs прекинато рекао да је ово једини наш лист који „не потцењује његову интелигенцију”. Други читалац, који не дели задовољство уређивачким концептом „Политике”, подсећа да је тачка „разно” увек била најважнија и најсудбоноснија на некадашњим партијским састанцима. Он „Политику” сматра „антиевропским листом” и предлаже Влади Србије да тражи смену главног уредника под првом и једином тачком дневног реда, а не под тачком разно.

Редакција „Политике” сматра да мислити слободно, критички, својом главом, уз поштовање и својих и туђих специфичности, значи мислити европски. Наши специфични погледи на Европу, на ратове, на свет, на историју, морају се чувати, а не поништавати. Београд има исто право као и било која друга престоница на свету да се отворено залаже за своје погледе. Баш као да смо права европска држава, баш као да водимо своју спољну политику, као да се договарамо са европским суседима, а при томе не одустајемо од тога да мислимо на свој начин, на основу поука своје историје. И да тај начин чувамо, негујемо, да до њега држимо.

У нечему се, међутим, слажемо. Они којима смета што „Политика” пита зашто Србија ћути о рату у Грузији, којима смета што „Политика” отвара странице опозицији, којима смета што Светлана Васовић-Мекина открива непристојне тајне словеначке дипломатије, што Драгана Матовић уме да се подругне бирократији у Бриселу и што ни Владимир Радомировић ни његове колеге не осећају страхопоштовање према власти, били би поштенији ако би смену вође овог уређивачког тима затражили под првом и једином тачком дневног реда.

Политика

[објављено: 26/09/2008]